

Isten ma szabadságunkkal akar megajándékozni bennünket! És mi tevékeny megvalósítói lehetünk ennek a szabadságnak! Ha Istenben gyökerezik, nem kell félnünk attól, hogy bárkinek is ártunk vele, vagy hogy a szabadságból szabadosság lesz. Ha Isten szeretetén nyugszik, abból táplálkozik, áldás fakad belőle. Önmagunk és mások számára gyümölcsöző erőforrás! Így tud boldoggá tenni minden cselekedetünk, amit az élet (saját és mások életének) gazdagítására végzünk. Ámen.

Imádság:

Atyám, édes Istenem!
Kérlek, maradj énvelem.
Légy szeretteimmel is
Idős legyen, vagy kicsiny.
Maradj velünk éjjel-nappal,
Gyengék vagyunk önmagunkban.
Bocsáss meg, mert vétkezünk,
Fogadd hálánkat, kérünk.
Gyógyítsd a betegeket,
Erősítsd a hitünket.
Tégy boldoggá mindünket,
Éltünk Téged dicsérjen. Ámen *(Rác Miklósné)*

Áldás:

Isten legyen világosságod és segítséged
Isten legyen életed ereje,
hogy felállhass,
feltámadhass,
újra indulhass jövendőd felé
Ámen.

Ének: Evangélikus énekeskönyv – 461.

EVANGÉLIKUS HÍRMONDÓ

2020. ÁPRILIS 26. - HÚSVÉT UTÁNI 2. VASÁRNAP

Kedves Testvérek!

Az alábbiakban a Püspöki Tanács legújabb körleveléből ragadok ki néhány bennünket érintő gondolatot: „Hatodik hete élünk különös bezártságban, ami – bár mindenkire eltérő mértékben hat – egyre nagyobb hiányérzetet okoz hitünk közösségben való megélését illetően. Várjuk a korlátozó intézkedések enyhítéséről szóló híreket, és reményeink szerint, erre a megfelelő időben sor fog kerülni. Most azonban továbbra is fenn kell tartanunk a Püspöki Tanácsnak a járványügyi veszélyhelyzetben hozott döntéseit és kéréseit. Így továbbra is azt kérjük, hogy ne tartsatok olyan istentiszteleti és egyéb alkalmakat, amelyek fizikai kontaktussal járnak. A súlyos betegek, de különösen a haldoklók esetében viszont meg kell keresni a személyes találkozás módját. A bölcs mérlegelés itt megkerülhetetlen. Javasoljuk, hogy a temetésnél – lehetőleg kis létszámú gyászoló gyülekezet jelenlétében – csak a sírnál, szabad téren legyen szertartás. A látogatások helyett a telefonos és digitális kommunikációra kell támaszkodnunk.”

Hirdetem, hogy a feltámadás reménységében temettük el Takács András Imre testvérünket, 68 éves korában, a fenti kérés értelmében szűk családi körben. Hordozzuk imádságban a kétszeres gyászt megelő családot!

Áhítat otthoni elcsendesedéshez

Ének: Evangélikus énekeskönyv – 319.

Invokáció:

Az Atya nevében

- Aki az életre hívó szeretet és a bennünk megszülető jószág forrása

A Fiú nevében

- Aki az irgalom ajándéka és békességünk forrása

A Szentlélek nevében

- Aki hitünk ereje és minden örömünk forrása. Ámen.

Bevezető zsoltár (Zsolt 33,1-6)

Az Úr kegyelme betölti a földet, igéjével alkotta a mennyet,
és minden seregét Lelke erejével.
Vigadjatok az Úrban, ti igazak,
az igaz ajkán szépen zeng a dicséret.
Mert az Úr beszéde igaz,
és mindent hűségesen cselekszik.

Bűnvallás:

Engedjük közel magunkhoz töredékes, esendő voltunkat. Valljuk meg Isten színe előtt elbukásainkat és kudarcainkat, célt tévesztő tetteinket, szavainkat és gondolatainkat! ... *(csendes egyéni imádság következhet)*
Uram, Istenem, ébreszd fel szívemet! Állíts színed elé Istenem. Színed előtt tégy alázatossá, tégy fegyelmzetté és tégy engedelmessé. Tisztíts meg szívemet, tisztíts meg kezemet és tisztíts meg minden gondolatomat. Tölts meg örömmel, szentelj sajátoddá. Ámen.

Ige: Jakab 1, 25

„Aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.”

A szabadság nem egyenlő a rácsok hiányával. Nem egyenlő a szabadossággal. S nem egyenlő azzal, hogy azt csinálom amit, én akarok.

Szabadság lehet az, az egyén életében, amikor pl. nem kiszolgáltatottja (rabja) érzései hullámvásának. Sokszor saját magunk gerjesztjük indulatainkat, melyek aztán uralkodnak rajtunk, darabjainkra szednek, megcsonkolnak bennünket. A magyar nyelv szépen ki is fejezi ezeket: elvakít a szerelem, elborult az elmém, torkon ragadott egy érzés, lánggra gyúlt a szívem... Olyannyira, hogy nem tudjuk ezeket kontrollálni, érzéseink rabjainvá váltunk.

Szabad az ember, amikor nem kiszolgáltatottja másnak, bár a mai világban nagyon nehéz, amikor a munkahelyét mindenki igyekszik megbecsülni, s ezért kénytelen elviselni kényúri parancsokat, felülről jövő, olykor megalázó feladatokat, megtapasztalni az emberi méltóság tiszteletben tartásának hiányát. Igénk szerint mégis lehet szabad az ember ilyen körülmények között is – belülről. Belső világunk, gondolataink, önbecsülésünk fölött senki nem lehet főnök, egyedül Jézus, aki viszont

tiszteletben tartja, és nagyra értékeli életünket. Megőrzi szabadságunkat, méltóságunkat, még akkor is szerető karjaiba fogad, ha nagyon hibáztunk.

Így szabadok lehetünk a sors csapásaitól, a körülményektől, a kudarcoktól is. Gondoljunk bele néhány hétköznapi példába. Munkába készülődik valaki, s kiderül, nem indul az autó. Vagy hosszú sor van a pénztárnál, és időre megyünk valahová. Eleredt az eső, s nincs nálunk esernyő. Nem tudtam jól elvégezni a feladatomat, pedig sok energiát fektettem bele. Bosszantó körülmények, de vajon megéri-e a sok idegeskedést, örlődést, s megéri-e, ha tönkre tesszük egész napunkat. Rögtön az események rabságába kerültünk, már nem lehetünk szabadok. S nem is egyszerűen csak az a kérdés, hogy megéri-e, hanem a körülményeim rabságában nem lehetek boldog!

Kapcsolatainkban is szabadok lehetünk, amikor nem birtokolni akarom a másikat. Szabad lehet tőlem akkor, ha nem mondom meg neki, szerintem mi lenne számára a jó, vagy hogy szerintem mit kellene tennie, hogyan kellene élnie, a feladatait elvégeznie. Inkább erősítem, bátorítom! Szabad, képes és tud is önmaga számára elfogadható és megvalósítható megoldásokat találni. Szabad lehet tőlem, amikor nem utasítgatom, hogy ezt vagy azt tegye (pl. ne vállaljon több munkát, mert nekem így lenne jó), hanem kompromisszumokat keresünk, közösen, hogy mindkettőnknek jó legyen.

Szabadságomat akkor élem meg igazán, ha önmagam lehetek, önazonos lehetek. De vajon mi szükséges ahhoz, hogy kiszabaduljak láncaimból? Szükséges egy tapasztalat...

Istennek mindannyiunk életéről van egy elgondolása. Hinnünk kell azt, hogy ez az elgondolás mindig és minden körülmények között a lehető legjobb számunkra. Szabadságunkat csak akkor sejtethetjük meg valamicskét is, ha Istenben nem ellenségünket látjuk, aki korlátoz, büntet, fenyeget, kísérletezik velünk, hanem ha feltétel nélkül oda tudjuk bízni életünket, bukásainkat, nehézségeinket az ő szeretetébe. S az ő szeretete - feltétel nélküli.

Sajnos sokan vannak úgy, hogy eddigi életükben embertől még nem kaptak ilyen feltétel nélküli elfogadást, s ilyen mérhetetlen szeretetet. Így nehezen tudják elképzelni azt is, hogy Isten viszont elfogad és így szeret. S aki nem tapasztalta még azt, hogy valakiben teljesen megbízhat, nem tud Istenben sem bízni igazán. Magányosan küzdő hős lesz belőle. S aki nem tapasztalta ezt az elfogadást, bizalmat és szeretetet, nem tudja, miről beszélnek.